

Izhaia vsako drugo in četrto nedeljo v mesecu in velja s poštnino vred: za celo leto 1 gld. 50 kr., za pol leta 57 kr. Denar za naročilo „Kmettskega prijatelja“ prosimo poslati v gosposke ulice številka 6 (Herrengasse Nr. 6). — Za oznanila se plača za navadno versto 8 kr. — Rokopisi se ne pošiljajo nazaj, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Nr. 13.

Celje 15. julija

1883.

Cesar na Štajerskem.

Med donečimi in šumečimi vrskli in vskliki veselja, katero pokazalo je zvesto Štajersko ljudstvo, pripelal se je naš presviti cesar 1. julija na Štajersko, v našo preljubo domovino. Kamor koli je prišel, povsod so se drenjali vsi stanovi viditi svojega ljubljenega vladarja. Plemenitaki, mestjanje, kmetje in visoka duhovščina poskušali so prekositi eden drugega v pripravah za vreden in serčen sprejem našega cesarja. Pred vsem se je dobro pokazalo naše deželno glavno mesto Gradec, v katerem stanujejo bogati mestjani in so napravili, kar se tiče kinca hiš, ljudskih praznikov, razstave, razsvitljenja i. t. d. toliko veličanskega, da cesar gotovo ne bo vidil na celem svojem potovanji kaj takega. Cesar je bil jako zadovoljen s preserčnim sprejemom, pozna dobro svoje Štajersko ljudstvo, vé da ima serce na pravem mestu, in da čuti v resnici to tudi v sercu, kar izreka z ustmi; hinarstva tisti ne pozna, ki je ponosen biti Štajerc, ki je ponosen na svojo Štajersko domovino. Na srednem Štajerskem je bila cesarjeva zamuda odločena na 8 dni, in 9. prišel je cesar v praznično okinčano mesto Maribor. Pozdravljen od župana doktor Duhatsch-a s izvrstnem nagovorom, se je cesar preserčno zahvalil; bil je na celem potu skoz Štajersko deželo prav dobre vole. Med donečimi slavoklici mestjanov in kmetov, katerih se je zbralo več tisoč, peljal se je cesar v nar večje mesto na spodnjem Štajerskem.

Našemu knezoškofu bila je v Mariboru in v Celji posebna čast, da ga je cesar izvrstil pred

vsimi drugimi. Cesar je prenočil v knezoškofovi palači, in obžalovati je, da se je prederznila peščica študentov cesarja mučiti po noči z njihovim demonstrativnem vpitjem, cesarja, ki je bil gotovo potreben pokoja, ker vozil se je dolgo časa po pekočem solncu. Mariborčanje napravili so krasni slavalok, pred katerim je podala županova hčerka cesarju pri priloži krasen šopek, ktereja je cesar s preserčno hvalo sprejel; tudi s hčerko župana doktor Leonharda je govoril cesar nekoliko prav presečnih milostljivih besedi. Zvečer bila je bakljada, razsvitljenje celega mesta in serenada, ktere so se vse prav izvrstno izvršile. Posebno stolp stolne cerkve in piramida na gori Kalvariji bila sta čudno lepo razsvitljena, v obče enako bilo je celo mesto morju svetlobe. V terek zjutraj bila je velika vojaška parada, ktera se je veršila v polno zadovoljnost cesarjevo. Blizo kraja, kjer bila je parada, napravil je gospod Mihael Wrežl krasen slavalok, ki je cesarju posebno dopadel. Po ogledanji vojakov, obiska je cesar mestno bolnišnico, kjer ga je sprejel doktor Maly. Cesar je pohvalil prav milostljivo ravnanjstvo bolnišnice.

Ob devetih zjutraj odkril se je v nazočnosti presvitega cesarja spominek našega slavnega sodeželana admirala Tegethofs. Spominek je krasen, in cesar je večkrat rekel, da mu zares dopade. Mestni župan doktor Duhatsch sprejel je spominek v mestno posestvo od doktorja Matevja Reiser-a. Obadva ta gospoda je cesar osrečil večkrat s svojim nagovorom. Ko se je svečanost pri spominku dokončala podal se je cesar v vojaško bolnišnico, potem v gimnazijo, v delavnico na koroškem kolodvoru, in

v tamošnje šole. Potem odpeljal se je v Ptuj. Ptujsko mesto kinčano je bilo vse z banderi, krasota in marljivost vidila se je pri vsaki hiši, ter bilo je mesto ne le prijazno viditi, temveč v resnici krasno. Že dopoldne priderila je v mesto množica ptujih, proti poludnevu šli so se že na tisoče ptuji, kateri so došli videt svojega cesarja, ter ga pozdravit iz celega serca. Iz vsih krajev, celo iz Ormuške in Ljutomerške okolice prišli so kmetje v praznični obleki, deputacije in društva. Cesar pogledal je v Ptuji krasno cerkev, napraviti si je dal od pijonirjev most čez Dravo, peljal se je potem skoz krasno okinčano mesto do c. k. okrajnega glavarstva, kjer so ga mestni častniki ponižno in častito sprejeli. Po verstki ukazali so spoštovanje cesarju duhovščina, vojaštvo, uradniki in zastopi Ptujkega mesta in okraja, Ormuškega okraja in učiteljstvo. Cesar je bil neznano prijazen, govoril je skoraj z vsakim, in rekel je večkrat, da ga serčno veseli, da so ga sprejeli Stajerci tako ljubo in priserčno. Verli in vedno zvesti Ptujčanje sprejeli so cesarja prav krasno. Omenimo še, da je vodil gospod Konrad Fürst konje, kateri so peljali cesarja. Ko je prišel cesar, naš deželni oče, do kolodvora pričakovala ga je množica in od sto lepo belo oblečenih deklic podarila je ena cesarju lep šopek cvetlic, kterega je cesar sprejel milostljivo smehljajoč se. Med donečimi „Živio“, „Hoch“ in „Gut Heil“ klici odpeljal se je dvorni vlak z našim preljubljenim cesarjem iz Ptuja.

V sloverski Bistrici se je mudil cesar prav malo časa. Gospod Štuger ga je prosil, da bi dovolil napravo kasarne za kavalirije (konjike) v prid tamošnje okolice, kar mu je cesar milostljivo obljubil. Ljudstvo je vriskalo, ko se je odpeljal preljubi vladar v Poljčane, kjer ga so čakali zopet na tisoče ljudi. Možnari so pokali, zvonovi zvonili, ljudstvo je vriskalo veselja in slavo klicalo, viditi svojega vladarja, ko se je odpeljal na Slatino. V Slatini mu je vse ljudstvo neizrečeno iz celega serca klicalo slavo. Gospod Janex Ogrisej ga pozdravil ponižno Nj. V. cesarja z besedami, ki so se glasile menda kakor sledi:

Vašo Veličanstvo, premilostljivi cesar in gospod! Srečni smemo se imenovati viditi, Njehovo Veličanstvo pri nas, in meni kot predstojniku Slatinske občine zgodi se čast položiti V. V. nepremisljivo zvestobo in ljubezen do nog. V imenu občine zahvalim se Vašem Veličanstvu za darila, ktera ste podarili nam pretečeno leto, v katerem bili smo ravno slabe letine v hudi zadregi. Ti milostljivi pomoči se imamo zahvaliti, da je mnogo naših kmetov bilo rešenih lakote, skerbi in beraške palice, da so bili v stanu obdelati svoja polja, in da smejo upati letos dobrega pridełka in sreče za svojo družino, če nam Bog ohrani ugodno vreme in nas obvaruje druge nesreče; za to se zahvalimo iz celega serca, v katerem prebiva ljubezen in spoštovanje do milostljivega vladarja. Bog ohrani, Bog obvari v blagor Avstrijskih narodov Vaše

Veličanstvo! Cesar se je veselo zahvalil; ko se je zmrščilo razvitičili so krasno cel terg. Nj. V. podali so se zgodaj v pokoj, zato pak so delali že zopet ob treh jutraj v svoji sobi. Iz Slatine peljal se je cesar z vozom v Smarski terg, kterega so tudi prav krasno okinčali. Župan gospod Lorber in gospod Anderluh kot predstojnik okrajnega zastopa sta cesarja pozdravila, kateri osrečili je različne kmete in gospode s svojim nagovorom. Ko je zapustil cesar prav prijazni kraj, zahvalil se je zopet za priserčen sprejem, kterega napravili so mu Smarčanje. Pri prihodu v Sentjur se ni godilo vse, kakor bi bilo treba, kdo je tega kriv, se še ne ve, da cesarja niso spoznali. Na kolodvoru zbrali so se župan doktor Ipavc z vsimi teržanami; zato pa žalibog niso skerbeli, da bi se bili dopustili tudi kmetejo do cesarja. V Storih bilo je polno krasnih banderov, več stotin delavcev, nastavljenih ob železnici, kričalo je cesarju doneče: „Bodi srečen“, „Glück auf!“ Tudi občinski zastopi iz Teherjev, sv. Lavrenca i. t. d. pripeljali so množico ljudi pozdravit preljubega cesarja. Ko se je pripeljal cesar v Celje, pokali so možnari, in zvonili so vsi zvonovi pri vsih cerkvah. Gospod župan doktor Neckermann sprejel je cesarja z nagovorom, na kterega je odgovoril cesar prav prijazno. Potem podal se je cesar k našemu knezoškofu, mu je roko podal, govoril je potem z mnogimi plemenitimi in vojaci, z uradniki, z predstojnikom okrajnega zastopa, notarjem Savajtom, na to dolgo časa z gospod Lutom, Sonnenbergom, Hausenbichlerom in z Lenko-tom. Potem nagovoril je cesarja gospod Lipold iz Mozirjev z govorom, kateri bi bil znal biti malo bolj razumljiv, ker mi smo stali ravno zraven njega, pa nismo razumeli ne besedice.

Nj. V. osrečilo je potem z nagovori Teherskega župana gospoda Gorischek in župana Kleinschrotta iz Vojujka, govorili so nazadnje dolgo časa prav priserčno z baron Hackelbergom, ki je prišel pozdravit cesarja kot župan od sv. Pavla. Ko se je potem podal cesar v krasno okinčano mesto na Savini, vriskala in slavoklicala mu je množica. Podal se je cesar v nemško cerkev, kjer se mu je pela pesem, ki ga je zlo razveselila; od tod na kraj, kjer se vadijo vojaci, kjer je posebno pohvalil naše Stajerske deželebrance, od tod v bolnišnico, kjer je pokusil jed v vino; vse je spoznal prav dobro in je ravnateljstvo pohvalil. Ko se je pripeljal zopet na kolodvor, mu je podala mestna deklica krasen šopek, med „Hoch“, „Slava“ in „Živio“ klici odpeljal se je cesar, s prijazno smehljajočim obrazom, na Laški terg, kjer ga je pozdravil gospod župan Amon z izvrsti in nagovorom; tudi gospod Kacič, župan od sv. Kristofa, je prav dobro govoril. Potem oddirjal je vlak naprej v Toplice (Römerbad), na Zidanimost in v Terbovlje; povsod sprejet od donečih živioklicov do deželne meje. V Terbovljah je bila velikanska poskušinja razrušenja premoga, pri kateri se je razrušilo na enkrat 30.000 centov premoga; cesarju je bilo to kaj nenavadnega. V

Terbovlsko bolnišnico se je dobrotljivi vladar tudi podal in je posebno doktor Prossinagga pohvalil. V Terbovlskih čakal je cesarja že Kranjski c. k. deželni namestnik baron Winkler, kateri se je odpeljal z našim preljubim, visokim gostom v sosedno deželo. V slovo od Štajerske dežele klicalo je dve sto knapov iz Terbovlskega premogarstva cesarju prešeren. Glück auf! (Srečno potuj!). Davno že se na Štajerskem ni praznovalo v kratkem času toliko lepih praznikov. Cesar ima na Štajerskem ljudstvo, katero ga ljubi iz celega srca, ter mu hoče ostati vedno zvesto. Bog ga nam še dolgo časa ohrani!

Z zedinjeno močjo!

Izdoneli in odšumeli so glasovi vriska in radosti, ktere je izbudila nazočnost našega presvitlega cesarja na Štajerskem — cesarski dnevi so pretekli! Radostno živahno življenje kazalo se je po vseh krajih naše lepe domovine, in vsakdo je pripomogel po svoji moči, pokazati preljubljenemu gostu, kako zlo ga ljubi Štajersko ljudstvo iz celega srca, in kako ga vsakdo čišla.

Pri ti priložnosti dobili smo skušnjo, ki nas neizmerno veseli, obogatili smo se s prijetno skušnjo, da ves stranski prepir poneha, ko se pravi sprejeti našega preljubega cesarja, in da se vsaka nerodnost, ki bi jo morda napravili tu in tam posamezni prenapetosti, zakrije z zedinjenim trudom pokazati cesarju, kako ga ljubi celo ljudstvo, in mu napraviti zamudo na Štajerskem tako prijetno, kolikor je le mogoče. Glasovi tacih prenapetev niso prišli še nikoli do oblakov, in mislimo, da se to ne bo zgodilo tudi v prihodnje nikoli. Vse stranke trudile so se v dejanji, pokazati svojo vdanost cesarju, in pri tem živahnem delovanju niso se pokazale samo vse moči, temveč razkrila so se vsa srca, ktera bijejo tako gorko za očeta Štajerskega ljudstva.

Cesarjeva pot bila je po naših prijetnih dolinah, po naših zelenih gričih in gorah, poprek naših potokov in rek čistih kakor srebro in zlató, skoz premožne terge in mesta. In kamor vzel se je cesar, povsod obilni nebeški blagoslov, po poljih, po travnikih, po lokah in tratah! Iz rodovitne zemlje raste zlahtno Štajersko vino, iz te zemlje redijo se nar boljše poljski pridelki, ktere kak človek more poznati, in Štajerski les, kateri raste na naši zemlji, čišla Turk v daljni Afriki ravno tako, kakor naš kmetovalec in Bemeč, ktera se pedata v hmeljorejo, ki se pri nas na Štajerskem prav dobro razvija. Naši hribovi slavimo po celim svetu zavoljo premoga in rudovine, ktera se dobiva iz njih. Divja koza, orel, jelen in serna stanujejo na gornjem in spodnjem Štajerskem; krasna živina in krasna plemena konj, na te so Štajerci ponosni. V vseh razmerah javnega življenja hiti se do popolnega reda; sodnika pri nas častijo čez vse, ljudstvo mu obče zaupa, duhovna čišla, časti in ljubi ljudstvo,

z izvrstno marljivostjo spolnuje učitelj svoje težke in važne dolžnosti, nevolje pri njem ni viditi, in izgoja prihodno generacijo, ktera se bo borila z močjo vednosti in omike za ljudstveni blagor. Kupčija in obrtnija množite se pri nas dan na dan, in fabričnih dimnikov, kteri se kadijo noč in dan vidi se pri nas vsako leto več, nar boljše znamenje, da omika napreduje. Tudi vamiljenjavredni ročodelci, kterim se je pred kratkem hudo godilo, se postavljajo sedaj pri nas na terdne noge. —

Sinovi naše domovine so nar bolj hrabri vojakci cele deržave, v več ko sto bitvah so pokazali Štajerci svoj pogum, hrabrost in svoj um. Koliko tisoč Štajercev je, kterim kliča bronasta medalija s cesarjevo podobo z černo rumenim trakom zvesta persa, tih ne moremo prešteti. Kamor koli pride Štajerc povsod ga čislajo in radi imajo ravno tako, kakor lepo Štajersko deželo.

Je — pa ne, rajše recimo bila bi lahko ta lepa zelena Štajerska dežela nar srečnejša, ker narava ni ravno veliko krajev obdarila tako obilo, kakor ravno našo Štajersko. Ne dobi se lahko ljudstva, katero bi bilo tako talentirano in za vse dobro sprejemljivo in tako lepi deželi, toraj našemu ljudstvu ne manjka nobenega pogoja do srečnega življenja.

V cesarjevih dnevih je bil prepir pokopan, in vspeh edinosti je bil sričaven. Bog daj, da bi ne ostal iz groba. Prašamo tu, zakaj se pri nas ne živi boljše in mirnejše, ali ni v nebo vprijoč greh, porabiti nar boljše može med kmeti, da delajo prepir za medvedovo kožo, namesto, da bi delali v svoj in njihovih sodeželanov prid; da se ti molaki zapeljejo v politične bore, in tako tudi med svojimi sosedi delajo prepir?

Zdi se nam, da je čert ali hudšč obsedel nekoliko ljudi, da zapeljavajo ljudstvo, da gojijo pri njem strasti, ktere so deržavnemu življenju strup. „Ne smete biti več pohlapčena pružnica ptujčevih pet“ piše časopis, in se trudi s tim sejati nar hujše sovraštvo v persa slovenskih Štajercev proti nemškimi, in kake vzroke izjavlja ali napeljuje? S čim podpihuje goreč ogenj? „Ednakopravnost!“ kliče pomagalec hujkanja ljudstva. To niso prijatelji naroda in kmetakega stanu, v obče niso prijatelji ljudstva, ki s tako gorečnostjo delajo za pogin in oslabiljenje kmeta, kakor je delala kača v paradizu, da se je storil greh. Več sto leti smo živeli že v edinosti vsi, Nemci in Slovenci; to je tista „ednakopravnost“ ktero imajo sovražniki naroda vedno v ustih za meč proti javni varnosti, miru in redu v deželah, ki trebijo to enakopravnost z velikim rogom mnočici, ki ne premišluje veliko, ter so jo spravili na svojo stran, in sicer so zatirali na enkrat Nemci, ki so grozni tirani, enakopravnost pa so vendar prvi vstanovili! Kmetakim sinovom se ni nikoli branilo in ni jim bilo nikoli nobenega zaderžka priti na ravno tako visoke stopinje, kakor sinom mestjanov, če so se le

kaj naučili. Predragi kmetski prijatelji! Le pomislite, koliko vaših sinov imajo sedaj visoke stopinje pri državnih uradnjah, koliko sinov imate oficirjev pri vojcah, koliko je profesorjev iz kmetkega stanu, in koliko učiteljev! Poglejte, preljubi prijatelji na kmetih, koliko vaših sinov je premožnih kupcev po mestih, ki so člani mestjani, koliko jih je advokator, notarov, zdravnikov in koliko jih je roko-delcov po mestih, kateri ne terjajo nobene sile.

Na spodnjem Stajerskem Nemec še nikoli ni Slovenca zatiral, ja pri tisočerihi prilicnostih pomaga Nemec slovenskemu kmetakemu dečku z dejavno podporo doseči ravno tisto stopinjo v državnem življenji, ktero bi imel doseči lastni sin. To je resnica, to vidite vsak dan! In ravno to je prava „ednakopravnost“ ktera ima po naših mislih pravo veljavo.

Vesolja ginilo najse pretekli dni, pri cesarski navzočnosti viditi, kako lepo skupaj deržali so vsi stanovci in vse stranke. Z veseljem pozdravili smo ednotno ravnanje — daj Bog, da bi čutili naši nasprotniki ravno tako, po tem bi bili mi vsi na nar boljsem potu spraviti in porzumeni se, za kar se vedno potegujemo in se bomo potegovali.

Ne pozabimo na dni cesarskega prihoda, dajmo si v prid, kar smo doživeli, stanujemo vsi z enakimi človeškimi pravicami v preljudi deželi, ktero ljubimo vsi enako, imamo postavno vsi enake pravice, smo vsi ene vere, toraj so tu pri nas vsi temelji srečnega življenja. Kdor se ne trudi, pospeševati z svo moško močjo naš namen napraviti mir in spravo, ta ni naš prijatelj! Če zedinimo vse moči v skupno delovanje z namenom napraviti mir v blagor svojega naroda, storili bomo veliko koristi naši deželi in naši deržavi. Zadovoljnost se bo povernila k našemu narodu, in sovraštvo zavoljo različnega materinskega jezika bo zginilo, enako hudobni zmotnjavi. Bog nam pomagaj doseči ta namen!

Mit vereinten Kräften.

Vertungen und verrauscht sind die Klänge des Jubels und der Freude, welche die Annäherung unseres Kaisers in unserer Heimath entseffelt hatte — die steirischen Kaiserstage sind vorbei! Es war ein freudig-bewegtes Leben, das in allen Gauen unseres Vaterlandes waltete und Jeder trug sein Schärfelein dazu bei, den geliebten hohen Gast so recht zu zeigen, wie er von seinem steirischen Volke so sehr geliebt, so hoch geschätzt wird. Wir haben bei dieser schönen Gelegenheit eine Erfahrung gemacht, die uns mit großer Befriedigung erfüllt; wir sind um die angenehme Erfahrung reicher geworden, daß in dem Augenblicke, wo es sich um unseren Kaiser handelt, der Parteienhader auf untersteirischen Boden aufhört, und wenn auch da und dort ein bedeutungsloser Rißton in das harmonische Zusammenwirken aller Landsleute hineinbringt, er wird da, wo alles im

bunten munteren Treiben bestrebt ist, dem Kaiser bei uns den Aufenthalt so angenehm als es nur möglich ist zu machen, überhört, er gilt nicht und hat auch nicht gegolten. Alle Parteien entwickelten einen sehr anguerkennenden Wettstreit im Thun und Schaffen, und in diesem munteren Treiben wurden nicht nur alle Kräfte, sondern auch alle Herzen kund, die dem Vater seines treuen steirischen Volkes so warm entgegenklingen!

Durch unsere freundlichen Thäler und über unsere grünen Hügel und Berge, an unseren silberhellenden dahineilenden Flüssen und Bächen, durch wohlhabende Städte und Märkte führte des Kaisers Weg. Und wohin sich des Kaisers Blick wendete — überall des Himmels reicher Segen auf den Feldern und Wiesen, Auen und Fluren! Dem fruchtbaren Boden entspringt der edle steirische Wein, entkrimen an Feldfrüchten die besten, die der Mensch kennt, und das steirische Holz, das auf unserem heimatlichen Boden wächst, ehrt der Lärche im fernen Afrika so sehr, wie der Böhme und Bajer den Hopfen, der bei uns gedeiht; reich an Kohle sind unsere Berge und das Erz, das sie bergen, ist auf der ganzen Welt berühmt. Die Gemse und der Adler, der Dirschock und das Reh, sie haben in Steiermark im Norden und Süden ihr Heim, prächtige Vieh- und Pferderacen sind der Stolz des Volkes. Auf allen Gebieten des öffentlichen Lebens gehen die Zustände raschen Schrittes der Ordnung entgegen: der Richter steht im höchsten Ansehen, er hat das Vertrauen des Volkes; der Geistliche die hohe Achtung desselben; mit Unverdroffenheit, mit ausgezeichnete Gewissenhaftigkeit erfüllt der Lehrer seine hohen Pflichten, und bildet die Generation heran, die in der Zukunft mit der Macht des Wissens und der Bildung unbesiegbar in die Schranken treten soll, um den Wohlstand zu vermehren. Handel und Verkehr sind in steter Zunahme begriffen, und der rauchenden Fabriken Schlotte, dieser Wegweiser der Cultur, werden immer mehr; selbst der überall bedauerndwerthe Gewerbestand wird von den tiefen Wunden, die ihm die Reuzzeit schlug, geheilt werden. Die Söhne unseres Vaterlandes sind die besten Krieger des Staates, und in mehr als hundert Schlachten hat sich der Muth und die Klugheit des steirischen Soldaten bewährt. Tausenden von Steirern zielt das bronzene Bildniß des Kaisers am schwarz-gelben Bande die treue Brust. Wohin immer der Steirer kommt, man schätzt den biedern Menschen wie sein schönes Land.

Es ist — nein, sagen wir lieber es könnte ein glückliches Land sein, diese grüne Steiermark, denn nicht leicht hat die Natur einen Fleck Erde so reich bedacht, wie sie; nicht leicht bewohnt ein mit allen Bedingungen eines glücklichen Lebens ausgestattetes Volk ein so herrliches Land.

Der Hader schwing in den Kaiserstagen und der Erfolg des Zusammenwirkens war ein glänzender. Warum, fragen wir, führt man bei uns zu Lanoe nicht ein besseres, ruhigeres Leben, ist es nicht eine

himmlische Sünde, daß die besten Kräfte des Volkes nur dazu eingesetzt werden, um das Volk zu entzweien und zu politischen Kämpfen anzufeuern?

Es ist als ob ein böser Geist gewisse Menschen befehle, die die Sinne des Volkes berücken, Leidenschaften an ihn erziehen, die für das Staatsleben reines Gift sind. „Ihr sollt nicht mehr die geknechtete Unterlage für die Fußstapfen von den Fremden herse sein“, schreibt der Eine und sucht den tiefsten Haß in die Brust der slowenisch-sprechenden Steirer gegen ihre deutschen Landsleute zu pflanzen, und was führt er als Grund an? womit schürt er das verheerende Feuer? „Gleichberechtigung!“ ruft sein Helfer in der Arbeit der Volksverhetzung. Es sind nicht die Freunde des Bauernvolkes, es sind überhaupt keine Volksfreunde, die, bestrickt von Leidenschaftlichkeit, an der Verschlechterung der gesellschaftlichen Zustände mit dem Eifer arbeiten, wie die Schlange im Paradiese an der Verführung der Sünde. Seit vielen hundert Jahren leben wir alle ein friedliches Leben und jene „Gleichberechtigung“, die der Volksfeind als Waffe gegen die Ordnung im Lande in die oft nicht überlegenden Massen schreit, sie ist in der That längst durchgeführt, und zwar durch jene Deutschen durchgeführt, die nun aus einmal die Unterdrücker sein sollen, die alle Eigenschaften elender Tyrannen haben sollen! Die Söhne des Bauernvolkes sind niemals abgehalten worden, die gleichen Stellen im öffentlichen Leben zu erklimmen, wie die Söhne der Bürgerleute. Sehet und denkt nach, wie viele Eurer Söhne das Staatskleid des Beamten, des Officiers, des Professors und Lehrers schmückt!

Seht nach, Ihr Freunde am Lande, wie viele Eurer Söhne unsere Städte als wohlhabende Kaufleute, als angesehene Bürger, als Advocaten, Notare, als Aerzte, Handwerker und Professionisten bewohnen. Niemals hat der Deutsche im Unterlande seinen slowenischen Landsmann unterdrückt, ja in tausend Fällen hilft er ihm, hilft er dem Sohne des Bauernmannes dieselben Studien zu machen und damit dieselben Stellen zu erreichen, wie sein eigener Sohn. Das sind Thatfachen, das sind wahre Worte! Das ist die Gleichberechtigung, die einen wahren Werth besitzt, die nach unserem Sinne ist.

Wie find freudig bewegt gewesen in den vergangenen Kaiserzeiten über das Zusammengreifen aller Stände, aller Parteien, wir haben das schöne Bild des gemeinschaftlichen Handelns mit Freude begrüßt — gebe Gott, daß die gleichen Gefühle auch unsere Gegner befeelen, dann find wir am besten Wege zu einer Verständigung, der wir immer das Wort reden werden. Vergessen wir der Kaiserzeit nicht, machen wir uns das Erlebnis zum Gewinne — wir bewohnen Jeder mit denselben Menschenrechten ein von allen gleichgeliebtes Land, wir sind alle gleichberechtigt und eint eine Religion. Die wichtigsten Factoren zum glücklichen Leben sind also vorhanden, der, der es nicht fördert mit seiner Manneskraft, sei unser Freund nicht! Wenn aller Kräfte zu gemeinschaftlichem Thun mit der Absicht der Förderung des Volkswohles an-

gewendet werden, werden wir im Interesse des engeren und weiteren Vaterlandes Großes bald erreicht haben, die Zufriedenheit wird Einfuhr halten in unsere Volksschichten, und wie ein böser Wahn wird der unbegründete Haß wegen der verschiedenen Mutter Sprachen verschwunden sein. Gott lasse dies Ziel und erreichen!

Gospodárske stvari!

Odvajenje mladih prasev od zesanja.

Način, po katerem se odvajajo mladi prasce od zesanja nima važnosti samo za prasce, temveč tudi za svinjo. Svinji naonkrat odvzeti vse prasce, tega storiti se ne sme. Izvolijo naj se izperva nar močnejši mladici, ki so dobivali od kraja nar več materinskega mleka, potem pa še lo slabeye enega za drugim. Taki odstavljeni mladci naj dobivajo izperva veliko mleka mešanega z nekoliko moke, ali otrobi, pak zmeraj mlačnega. Gleda pak naj se posebno na to, ali dobijo dovolj hrane, ali ne, če krejo radi, se sme mleka sčasoma z vodo mešati in mu dodati krompirja ali drugih tvarin, ktere so po ceni. Sirovega masla ali kislega mleka jim dajati ni dobro, ker to jim rado grižo napravi. Če se pa mleko z lanenimi preiskimi zmeša se ta nevarnost bolezni odverne.

Kaj ima kmetovalec storiti drugo polovico julija.

Žetov je tu! Po nekod so zimaki ječmen in zimako ri že poželi. Tudi pšenica je po mnogih krajih dozorela. Po srednjem in spodnjem Stajerskem uže marljivo orjejo strnišča, da posejajo repo in ajdo, hoteči dobiti z njiv še drugoga pridelka. Ker tedaj dvakrat z njiv jemljejo pridelkov, treba je tudi, da vrlo gnojijo, drugače jim zemlja opeša.

Ni prav, da pri nas v strnišča ne sejajo ničesar za zeleno krmo. To bi letos posebno kazalo, da bi mogoče dolgo prizanašali senu in otavi. Sena niso kmetovalci toliko dobili, kakor druga leta. Zima in spomlad bila je presušna. Otave bode več. Toda vsakako je prav s polaganjem sena in otave mogoče dolgo odlagati. V to svrbo je treba skrbeti za zeleno krmo. No, in če hočemo, si nje lahko sedaj še nasejemo. Trnišče se podozre in vseje grašice, prosa in koruze. Ta ni draga in na 1 hektar zadostuje 1 hektoliter. Če bi se ne mogla vsa koruza zelena spologati pa se da požeti, v jame položiti, skisati in po zimi porabiti. Sedaj posajena koruza bo do konca septembra za polaganje dorastla, se ve pri ugodnem vremenu, kar pa velja tudi zastran grašice, ajde in repe, sploh vseh strniščnih pridelkov.

Požeto ri gredo zvečinoma hitro mlatiti, da se dobi zernja za seme. Ri zahteva mlado seme, staro ne kali rada. Svetujemo pa, seme dobro čistiti tudi takrat, ko bi se ne videlo veliko plevela v njem.

Časih je vreme v spomladi plevelu močno ugodno in kmetovalec dobi njivo kmalu z njim prerasčeno in pozneje močno smetljivo zrnje.

Deteljo za seme tudi sedaj kosijo in ščetni oset spravljajo.

Za prihodnje zime kaže iti orat. Gnojni kupi ne smejo usahniti. Kdor jih zamore vsaki teden eden ali dvakrat z gipsom potrositi, ta naj to stori. Koristilo mu boče veliko, ker gips zabrani, da amonijak ne izpuhti v zrak. Kompost treba je ob sušnem vremenu polivati.

Sedaj je čas zeleno krmo živini polagati ali jo na pašo goniti. Na planinah se naj skrbí za seno, da je mogoče živini pomagati, kedar dež lije ali sneg zapade, kar se je letos uže večkrat zgodilo.

Tudi se naj pogleda po planinah, da se popravi, kar poprave potrebuje. Tukaj se da marsikaj storiti, da pašniki več koristi vržejo. Planinsko in gozdarsko društvo ima nekaj denarjev na razpolaganje v podporo onim, ki hočejo planinske pašnike popravljati. Oglasiti se ima vsak, kateri želi od onih denarjev kaj dobiti, pri ravnateljstvu omenjenega društva, to pa do konca tega meseca.

Nekaj o sadjereji.

Lehko se reče, da stoji sadjereja na verhu vsega poljedelstva; kajti nova vodila se prikazujejo — in vsaka rastlina zahteva posebno odgojo in posebno opravljenje. Sadjereja lahko se pri nas primerja z odgojo bombaževca, kakovca in čajevca v toplih deželah. Sadjer je izvestni soživež, in kdor bi temu oporekal, ta misli in dela protinaravno. Vsakteri človekoljub naj bi se trudil sadjerejo razširjati ne le zategadelj, ker je sadje okusen živež, timveč zategadelj, ker je neogibno potreben živež, ki z blagostanjem obdaruje mnoge krajine. Kaj je uzrok, da se sadjereja dandanes zanemarlja, ne vem; a to je znano, da je nekdaj bilo na mizah več sadja, kakor sedaj; kajti sadje bilo je našim predstarišem glavno jedilo. — Temu krivo je znabiti vedno naraščanje ljudstva in iztrebljenje sadunosnih dreves; naj več se pa pogrešajo izobraževani sadjereji, kateri bi zmogli biti umnega obrezovanja sadnih dreves. Žalibože? da je med tem, ko je poljedelstvo se povzdiguilo, sadjereja zaostala, ker se je na mnogih krajih drevje posekalo in tisti prostori posejani se z žitom. In tako je na primer v severni in srednji Nemčiji, kakor tudi pri nas sadjerejstvo zlo zlo ponehalo, med tem, ko je pred petdesetimi letami cvetelo. Prosta leži zemlja brez sence in pernatih prebivalcev — ter ne daje zaželjenega dobička. Na Češkem, Tirolskem, Solno-graškem v Švici in v pokrajinah Rena stoji mogočni drevesni možaki, pod katerim raste visoko žitno klasovoje. Drevo dobivlje svoj živež večinoma iz obližnja in nikakor ne odteguje redilnih snovi pod njemu stoječim rastlinam. Pri večjem gospodarstvu naj bi sadjereja bila v posebnih vertih in ob cestah; pri manjših pa ob razpotju in med

njivami, katere se pa z lopato in ne s plugom rabljajo, kakor na primer Amerikanci delajo. Temu nasprovalni bodo gotovo marsikateri gospodarji, da tega večinoma je le nezmožnost, nekaj pa tudi okostena vtrajljivost kriva, da se na manjših posestvah pri dobrih letah tudi na njivah sadjereja ne goji; vsaj lahko vsakdo razvidi, da tako gospodarstvo daje dvojnati dobiček, katerega se gotovo nobeden branil ne bo. Znamenito pa je to, ker upljiva sadjereja vsikdar na značaj in izobraženost človeško, se ona že po pravici kot odgojevalni pripomoček naše mladine priporoča. Požlahtnjenje dreves požlahtnjuje tudi neblaženo serce — in to je važen korak do splošne omike.

Opravlja konjerejca meseca julija.

V pretečenem mesecu navedena vodila zastran paše in tekanja na prostem veljavna so tudi sedaj. V krajih pa kjer se polagale v hlevih zelena detelja, pomniti treba je sledeče. Kadar se zelena detelja podaja v tolikej meri, da se samo le z njo ali pa z navadno prilastjo nasitijo mlada žrebeta brez žitne doklade ter se namerava stem prisvojiti toliko beljakove in solne tvarine, kolikor so je potrebuje v razvoj mišic in kosti, takrat preti živalim velika nevarščina. — Zelenjadi se na jednoletna žrebeta razne velikosti računa od 30—40 funtov, na dvoletna pa še čez pol centa. — Živali použijejo tedaj velikansko množino prilasti, kar pa prebavljavni organ raztezuje, ga obomčuje in prouzročuje še tudi druge neprijetne posledice. — Tako kermenje je uzrok, da se trebušna votlina vedno bolj globi, žival ne prebavlja pravilno, dobi koliko ali ščipanje, driskalico, rahljivo kosti, jo napenja in lahko je tudi, če se jednoletna žrebeta še previsoko privezujejo, da se jim herbet neprimerno zdaljšuje in ponižuje. Konjereji se jako pregrešijo, če čisto odtegnejo poleti žrebetom fitno prilago in jo nadomestijo z zeleno deteljo ali pa z drugo prilastjo. Se ve, da prihranijo s tem kermo, a s tako prihranitvijo skazijo vso rejo — in vprašanje je, če bo trudapolno delo tudi dober vspeh imelo. Z žitnim kermenjem, posebno z ovsem in ječmenom, ki je najpriilicnejša piča za konje, se nikdar ne sme opustiti, če celo na planiskih pašnikih žeteli je omenjene dolge. — Opazuje naj se nastanko skrajšanje kopitor, kako se rog odtočle in oddergne; sploh je dobro večkrat posvetovati se s kovačem. Koristno je tudi, če se žrebeta ženejo večkrat h kovačnici na podkovalni prostor; kajti tam se privadijo na ropot in pihanje mehov, na ogenj, na točenje s kladivom, na kovačevo sajasto lice — in stem se odvadi in odpravi poznejša uporna bojazljivost. V hlevu je treba konje vaditi, da radovoljno vzdigujejo nogo in kopito, zdaj eno, zdaj drugo. Pri taki vaji naj se po kopitu točče, sterte, reže in pili, da se tega ravnanja privadijo. Kdor je kdaj imel z upornimi konji cele ure in dneve opravlja, stojč s kovačem vred v smertni nevarnosti in v nevar-

nosti za ravne ude svojega konja, da se je le siloma pribila mu podkev, tisti boče gotovo priznal dobroto in potrebo tega pripravnega ravnanja.

Dvoletna zrebata naj se počasno vaditi začnejo z delom. V hlevu naj se jim naobesi jermenasta priprava, da se je privadijo; toda le po dnevu. Pozneje vodijo naj se v tej opravi in oprezajo naj se pred hlodvoje in vozove. Vsaka teh vaj terpi naj najmanj 8 dni.

(„Pferdezüchter.“)

Poduk mladega konja

o opravih, katere od njega zahtevamo, naj verši se vedno s poterpeljivostjo in pohlevnostjo; kajti nič ni lažljivega, kakor žival uporno in razposajeno storiti s preveliko in slabo ostrostjo, katero odvaditi pozneje je sitno in težavno. Perva vaja naj bi bila, da si zrebe pusti obesiti uzdo. Ako je zrebe straljivo, blizati se mu je treba varno, gladi se mu gava in objema naj se vrat; — sčasoma je že voljno navedenja uzde, katero pa navedemo na dolgo verv, deržimo jo v rokah in tako vodimo mlado žival varno krog, kamor se sama nagibati hoče. Na ta način se privadi vajeti in rado se bo pozneje pustilo voditi od človeške roke. Če čemo privaditi zrebe, da bi hodilo poleg vajenega konja, treba ga je nekoliko časa v hlevu k njemu postavljati; privadi se ga, da v hlevu zraven njega stopa — in pozneje tudi na prostem redno z njim hodi in leti.

Navadni pepel na travniku.

Staro pravilo je, da se navadni pepel ne sme raztrositi pred zimo na senošetih. Pravi se tu in tam, da pepel zmerne in potem ne koristi. Mraz sicer ne prenaredi pepela, a skušno učé, da vender raztrosenje pred zimo ni priporočljivo. Ako je zmrznena zemlja potrošena s pepelom ter se potem otali, odplavi ga in tako ne pride v tla. Če je pa zemlja pečena, prodira gnjilo globokeje, kojeja ne dosega trane korenine. Tudi v pomladi pepel trostiti, ko se je rast že pričela, je pomisleka vredno; kajti pepel pride v detiko z mladimi rastlinicami, katere se, ako solnce na nje prisija, lahko poškoduje. Dobro bi bilo, ako bi se pepel na senošetih raztrosil kratko pred začetkom rasti v mesecu februarju in marcu.

Dober kis, ocet ali jesih.

Kdor si v kratkem času dobrega jesiha ali kisa želi, naj v navadno novo vino dene nekoliko žagovine od domačega berga, ki v nekih dnevih že izvrstni jesih napravi.

Razne stvari.

(Habsburški praznik) praznoval se je po celem Stajerskem krasno in veličastveno. Po hotji službi bile vo večidel šolske svečanosti, ktere so pokazale, kako po krivem se večidel zasmehuje in zasramuje sedajna šola, in kako lepo se izgojuje v nji otroci. Mi, ki smo hodili še v staro šolo, se moramo čuditi, ko vidimo napredek, kteri se je papravlil pri učenju na sedanjih šolah — in vse brez palice, samo po učiteljih, ki so dobro izobraženi v svojem predmetu.

(Razkritje spominka nadvojvodja Janeza v Mariboru) izvršilo se je prav lepo. Cesaraki princ narejen je kot lovec v Stajerski obleki. K prazniku razkritja tega spominka prišlo je na tisoče ljudi, med timi mnogo takih, ki so še osebno poznali nadvojvodja Janeza.

(Deželni predsednik Kranjske) porzignen je od cesarja med plemenitaše. Kakor se poroča, imenoval se bo od zdaj naprej: „Andrej Winkler baron Tannenhorst.“

(Za deželnega glavarja na Kranjskem) imenovan je od Nj. V. cesarja gospod grof Thurn. Kakor je znano, so pervaki se močno opirali proti volitvi tega moža. Zdaj pa se mu slija.

(Kolera) je nastala v Afriki. Tje donesli so to strašno bolezen baje Anglezji, na nekterih krajih je pomerilo že po več sto ljudi na grozni bolezn.

(Gospod doktor Schutz) v Slovengradu je eden tistih ljudi, ki so hvala Bogu posamezni, kteri ne morejo dati nikolj miru. Iz nemške korenine, je strasten politikar in ima že mnogo tožb zavoljo sirovosti na svojem herbtu. Žalostno je, da možak takega stann in take vednosti, po kterih bi delal lahko veliko dobrega, obrača vse to ravno nasprotno v škodo svojega bližnjega, kar se mu gotovo ne spodobi. Mi še nikoli nismo pisali o osebah, ki niso v javnem življenji, mislimo pak da se slabosti tistih oseb, ktere imajo službe v javnem življenji morajo grajati brez vsega ozira na kako drugo reč, posebno če delajo tako, kakor gospod doktor Schutz. Pred kratkim tožil je „Tagespošto“ zavoljo hujskalnega dopisa, kadar bi se pa bila začela imeti obravnava, je od tožbe odstopil, dobro vedoč, da nima pravice. Gospod doktor Schutz naj bi bil v prihodnje malo bolj previden in pazljiv, če ne ga bomo še večkrat opomnili, kaj da je dolžan svojemu stanu.

(Doktor Weitlof) predstojnik nemškega šolskega društva prišel je 29. junija v Maribor, pogledat po tamošnjih krajih tiste šole, ktere zderžuje nemško šolsko društvo. Krajni šolski svet iz Vičajna prosil je doktor Weitlofa, da bi se ustanovila ali napravila nemška šola. V Mariboru sprejel je predstojnika nemškega šolskega društva gospod župan doktor Duhatsh; iz raznih krajev prišla so

pozdravila ga preserčno pozdravit. Doktor Weitlofa veselilo je grozno, da je bil sprejet tako lepo povsod na kmetih in v mestu. Drugega tega mesca peljal se je v Sevnico, pogledat šolo tam ustanovljeno od nemškega šolskega društva. Pri ti priložnosti napravil je gospod doktor Ausserer šolski praznik, ki se je prav izvrstno izvršil. Posebno hvale vredno je, da so se otroci v ti pred kratkem napravljeni šoli že toliko naučili.

(Gospod doktor Gregorec), ki je kakor znano sodelavec ali boljše neodgovorni urednik časopisa „Südsteirische Post“ je menda prestavljen iz Maribora. Tako se sliši.

(Gospod Haderlapp) urednik konservativnega lista „Mir“, obsojen je bil na 4 mesece zapora-zavoljo obrekovanja.

(Vojaška pomoč.) Iz Odessa se poroča, da sta izmarskirala dva cela bataljona vojakov z vsim orožjem v okraj Tamida, da bi pomagali z oboroženo roko kmetom proti navadnemu sovražniku, ki jih nadleguje vsako leto. Kaj mislite, kdo je ta sovražnik? Hud je, ker šteje na milijone, in to so kobiljice, ktere grozijo uničiti letošno leto celo setev.

(Kolera v Indiji.) Telegrami iz Kalkute in Bombaja nam poročajo, da je v Indiji nastala zelo huda kolera, in da tam umerje vsak dan več tisoč ljudi. Posebno kupce je to naznanilo grozno osupnilo.

(Graf Chambord) naslednik nekdanjih Francoskih kraljev, ki sedaj stanuje blizu Dunaja, pa še zmerom misli na Francoski prestol, je zadne dni hudo zbolel. Njegovi politični priverženci, kterih na Avstrijskem ni malo, so v grozni skerbi zavoljo njegove bolezni.

(V Zagrebu) umrl je papežovi hišni prelat, kanonik, in kantor tamošnega domkapitelja, kanonik Franc Milašinović, 75 let star.

(Sramotno.) Časopis „Südsteirische Post“ list konservativcov (?) natisnil je pred kratkem pesem, ktera zasramuje in zasmejuje moža, ki je imel nesrečo peljati se po Dravi z neko gospo, in je moral videti, kako je vtonila v valovih, sam pak si je rešil le z velikim trudom svoje življenje. Zasramujejo ga kot strahopezdljiveca. Preden se je tiskala pesem, poslali so jo tistemu, kogar zasramuje, rekoč, da ne bo tiskana, — če zato dobro plača. To so lepi gospodje ti konservativci!

(Sejem.) 13. julija na dan sv. Marjete živinski ino kramarski sejem pri sv. Duhu v Ločah.

(Ostanki Celjskih grofov) so ahranjeni v Celjski nemški cerkvi za velikem oltarjem, da jih more videti vsakdo.

(Kolera v Egiptu) razsaja tam dan na dan hujše. Skoraj vsak dan umerje na ti bolezn 100 ljudi, se ve da večidel ravnega stanu, kteri

nimajo prave brane, in si s svojo nesnažnostjo kužno bolezen sami privabijo.

(Napaden) je bil pred kratkim gruntni posestnik Franc Vrečko iz Slivnice, ko je šel domu skoraj gozd od hlappa Kunseka, ki je služil popred pri njem. Kunsek ga je namreč srečal, ter tirjal burvito od njega dva goldinarje plače, ktera mu je bil menda še dolžan ostal. Ko pak poprejšni gospodar ni mu hotel dati tirjanj dveh goldinarjev, vzel je Kunsek kamen iz žepa po kratkem prepiru, in je s kamnom tako dolgo mlatil po Vrečko-tu, da se je zgrudil na tla. Vrečko pak je imel še toliko zavednosti, da je vzel iz žepa svoj nožič, in se je z njim branil proti Kunsekovemu napadu in proti vdareni s kamnom, še le ko je bil Kunsek z nožem ranjen, je opustil svoje mlatenje, in je pete odnesel.

(Zetveni časi po zemlji.) Ker je razdelena zemlja v različne pase, kamor dohaja solnce različno, so tudi letni časi različni od drugih krajev; da se godi po tem takem tudi zetev po različnih krajih v različnih časih, to bo gotovo skoraj vsakemu znano. Da pa čas zeteve obsega več ko tri četrterine leta, in da sta komaj dva meseca v letu, da se po celi zemlji nikjer ne žanje žito, to gotovo marsikomu ni znano. Toraj mislimo, da bo marsikoga zanimivalo če naznamo čase, kedaj se po različnih krajih žito žanje. V Avstraliji, Neuseelandi, v večjem delu države Chili (reči Kili), v nekterih krajih argentinske republike žanje se žito meseca januarja; meseca februarja se žetev začne v izhodni Indiji, in se konca meseca marca, toliko pozneje, kolikor bolj proti severu kraji letijo. Meksika, Egiptovski, Perzija in Sirija žanjejo meseca aprila; meseca maja pa se verši žetev po severni mali Aziji, v Kini, v Japanu, v Tunis-u, v Algeriji in Maroki in v Teksas-i. Meseca junija se žanje v Kaliforniji, na Španskem, na Portugalskem, na Laškem, na Gerškem, po Siciliji in po nekterih krajih južnega Francoskega. Po drugem Francoskem, po Avstrijsko-Ogerskem, v južni Rusiji in po večjem delu zedinjenih držav v severni Ameriki žanjejo meseca julija. Meseca avgusta sledijo Nemško, Belgija, dolnje dežele (Niederlande), Dänemark in Newyork. Meseca septembra pridejo na versto Škotsko, Švedsko, Norveško, večji del Kanade in Ruskega; v severnih krajih Rusije in v Finnmarken se spravlja sledna pičila žetev še le konec meseca oktobra. Po tem takem sta na celi zemlji samo meseca november in december, da se ne žanje nikjer.

(„Černo-rudeče-zlato“). Ker nekteri ljudje po krivici sumičijo te barve, ali bandere tih barv, naznamimo, da so vzete te barve iz cesarjevega gerba. Černo-rudeče-zlato bandero ima gotovo tudi svoj pomen, to je nemški pomen: Dati Avstrijskemu cesarju na Nemškem v rešnici tisto mogočnost, ktere iznebil se je naš prevrtiti

cesar, ker bila je mogočnost le na viden. Kaj pa moramo misliti od Serbskega bandera: belo-modro (plavo)-rudeče, če Ljubljanski pervaki hujskajo gori omenjene barve črno-rude-če-zlato, nemško revolucionarske ali puntarske barve. Star pregovor pravi: Kakoršen je človek sam, tako tudi misli od drugih!

(Nov sovražnik Avstrije) menda misli nastati Rumunsko kraljestvo. Rumunija je, kakor bo že znano, na jugu Rusije in na južnoizhodnem Avstrije, meji na Erdeljsko (Sedmograško) in Bukovino, v katerih dveh deželah stanuje mnogo Rumunov. Prebivalci Rumunske kraljevine bili bi radi vseč v vsem Rusom, kako pa ti mislijo in delajo proti Avstriji, znano in očitno mora biti vsaceму, ki ima le še količkanj možgan v glavi, znano ni le tistemu, ki ali nalašč noče videti, ali pa sam derži bolj z Rusko, kakor z Avstrijo — in šalibog se najdejo tudi taki. Ruska šunta brez prenehanja proti Avstriji, pred nekoliko časa v Serbiji, zdaj pa v Černigori, na Bolgarskem, na Rumeljskem in v Rumunskem. Zdi se nam, da je bilo objabljeno Rumunski od Rusije, da bo dobila na Avstrijsanske stroške tiste dežele, po katerih stanujejo Rumuni, to bi bilo plačilo zavoljo vdanosti proti Ruski. Rumunci, ki imajo politično bolezen, ktera bi se smela imenovati domisljia mogočnosti, že prav težko čakajo, da bi dobili imenovane dežele v svoje posestvo. Pred nekaterimi dnevi se je to očitno izreklo pri svidanosti, ktere vdeležil se je tudi kralj. Prijel je namreč nek Rumun za kupico, ter naznanil je v svoji olabosti v imenu tujke Rumunov, ki stanujejo po Avstrijanskih deželah, toraj se Avstrijanski podložni, da kralj le poklicati sme, in ti se bodo mahoma spuntali, in kralju pomagali bojevati se proti Avstriji. Kralj je vstal, terčil s kupico z govornikom, in mu je segel v roko, ter s tim naznanil, da je enakih misel. Če se prav spominjamo, smo čitali blizu pred letom v nekem Mari-borskem prvaškem listu članek, ki je bil poln ljubeznivosti do Rumunske. Članek v „Slov. Narodu“, ki so polni ljubezni do Černogore in Bulgarije, so vsakdanji in tu se vidi, da deržijo ravno tisti ljudje z sovražniki Avstrije, ki imajo vedno široka usta, zagotavljaajo, da hočejo za Avstrijo živeti in umreti. Serbsko pak je „Slovenski Narod“ pred kratkem dobro okaral in obsodil, ker je toliko ne-hvalezna, da se je ločila od Rusije, ter se derži prijateljstva z Avstrijo in Nemčijo. Pišč se pozna na perji, mi jih poznamo, daj Bog, da bi spoznali te pišč tudi v merodajnih krogih.

Inserate

za „Kmetakega prijatelja“ sprejemlje admini-stracija v Celji, gosposke ulice 6.

Jan. Rakusch v Celji

gosposke ulice, prodaja

- 500 pol lepega konceptnega papirja po 1 št. 40 kr.
- 500 pol uradnega (kancelijskega) papirja 2 št. 40 kr.
- 100 pol načertanega papirja za pisma 30 kr.
- 100 ovitekov (couvert) za pisma 2-4 kr.
- 1 škatljica 144 dobrih jeklenih peres 35 kr.

in vse druge pisarne protrebnosti
prodaja po tako niskej ceni le
Janez Rakusch v Celji.

Devet medalij. — Grenka

Rakoczy-voda iz Bude.

analizirana in priporočena po deželni akademiji v Buda-Pešti, od profesorja doktor Stölzela v Mona-ku, od profesorja doktor Hardy v Parizu in pro-fesorja doktor Tichborne v Londonu, rabi se od gospod profesorja doktor Gebhardta v Buda-Pešti, od profesorja doktor Zeisela na Dunaji in od dru-gih imenitnih, skušenih zdravnikov, ker ima vsebi mnogo Litana, posebno za hude boleznii pri delah trupa, ki preskerbljavajo prebavanje, če se težko voda spušča, z nar boljšim vspehom in se priporoča toraj bolj ko vse druge grenke vode.

Na zalogi v vsih večjih lekarnicah in proda-jalnicah mineralnih vod, vedno frišno napolnjena.
Proti se vsakrat zahterati Ra-koczy-vodo iz Bude.

Zaloga v Celji Baumbachova lekarnica, Wal-land & Pellé, C. Krisper; v Ptui F. C. Schwab, Ekel, Schulfink, Jožef Kazimir, Vikt. Selinscheg.

Bratje Loser v Buda-Pešti.

Posestniki.

Važno za gospodinje!

Ne mislite, da boljše

KAVO

in boljši kup dobite, če je okaravnost od velikih zalog to je iz Hamburga ali Tersta kupite, kot pri nas.

Mi dva prodajava **kavo** kilo po goldinarji in višje; Kilo za goldinar in 20 kr. prodajava prav dobro in lepo dišečo. Tudi

čaj (Thee)

prodajava po stari ceni od 5 goldinarjev in višje, akoravno je davk večji. 5 kilo in več skupaj po pošti pošiljava še cenejši.

Walland in Pellé, v Celju,

na velkem trgu in v poštni ulici.

G. SCHMIDL & COMP.

priporočata svojo

zalogo suknja,
kurentnega in modnega blaga
in šivalnih strojev
v CELJU.

Šivalni stroji se
dobivajo na me-
sečne obroke.

Zonanje naročbe se
natančno in urno
preskerbijo in če se
zahteva, se muštri
od vsega blaga dajo
ali dopolnjejo.

Vozilni red na južni železnici.

Debelo tiskane številke kažejo čas po noči, navadno tiskane čas po dnevi.

Is Tersta proti Dunaji

Postajno ime	poštni vlak štev. 5	kurirn vlak štev. 1	osebni vlak štev. 93	poštni vlak štev. 7	mešani vlak štev. 97	berzo- vlak štev. 3
	ure min.	ure min.	ure min.	ure min.	ure min.	ure min.
Postojna . . .	1 47	10 31	—	9 19	1 33	9 12
Ljubljana . . .	2 44	11 28	5 45	11 06	4 35	10 40
Zidanmost *) . .	3 26	12 44	8 06	3 13	8 02	12 11
Laško	5 59	—	8 43	3 32	8 50	1 01
Celje	6 14	1 26	9 04	3 10	9 19	1 17
Polčanje	7 16	2 06	—	4 33	10 45	2 04
Pragerko **) . .	7 48	2 33	—	4 32	11 24	—
Maribor ***) . .	8 16	2 48	—	3 37	12 24	2 46
Spilfeld	9 05	—	—	6 30	1 51	3 16

Opomba: od šestih ajstaj do šestih včer je dan, od šestih včer do šestih ajstaj noč.

*) Iz Zidanegomosta na Zagreb:

osebni vlak 5 45
mešani vlak 12 45
" " " " " " 4 33

**) Iz Pragerkega na Ptaj:

osebni vlak 7 33
berzovlak 3 —
osebni vlak 9 30

***) Iz Maribora na Celovec:

osebni vlak 3 —
" " " " " " 9 15

Is Dunaja proti Terstu

Postajno ime	berzo- vlak štev. 4	poštni vlak štev. 8	poštni vlak štev. 92	kurirn vlak štev. 2	poštni vlak štev. 6	mešani vlak štev. 98	osebni vlak štev. 94
	ure min.	ure min.	ure min.	ure min.	ure min.	ure min.	ure min.
Spilfeld	10 45	10 33	5 39	—	7 30	12 43	—
Maribor †) . . .	2 10	11 29	6 30	1 16	8 04	1 42	—
Pragerko ††) . .	—	13 10	7 30	1 44	8 49	3 —	—
Polčanje	2 56	13 46	—	3 03	9 25	4 —	—
Celje	3 40	1 45	—	3 41	10 22	5 26	6 —
Laško	3 59	2 06	—	—	10 43	5 56	6 22
Zidanmost †††) .	4 34	3 43	—	3 33	11 35	6 30	6 53
Ljubljana	5 57	4 27	—	4 43	1 19	9 37	9 21
Postojna	7 43	7 53	—	6 03	3 37	1 33	—

†) Dohod v Maribor iz Celovec:

osebni vlak 5 58
" " " " " " 12 19

††) Dohod v Pragerko iz Ptaja:

osebni vlak 6 01
berzovlak 1 46
mešani vlak 7 46

†††) Dohod v Zidanmost iz Zagreba:

osebni vlak 11 15
mešani vlak 4 06
" " " " " " 11 33

Opomba: Razen sekundarnih vlakov 94 in 98 in mešanih vlakov 97 in 98 imajo vsi vlaki vozove I, II in III razreda. — Pri poštinih vlakih izdajajo se v Celju listi za sem ter tja: V Celju do Maribora in nazaj, v Mariboru na Gradec in nazaj, in sicer listi I, II in III razreda z 48 ur veljavo. Če se kupi list na nedeljo ali praznik velja listek za dva delavna dni. — Berzovski postaje po dnevi po imi in po leti na postaji „Laško“.

Izdajatelj in odgovorni urednik Dr. Edvard Glantschnigg. — Založba in tisk Janes Rakuscha v Celju.